

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 16.

Tiende Session.

6te Møde.

Torsdagen den 8de Decbr.

(Fortfat)

Tfcherning (fortf.): At leve af Folks Forfængelighed er ikke saa slet en Speculation, men virkelig at sætte en Grændse mellem Grosserer og Kjøbmand lader sig ikke gjøre. I de mindre Byer udenfor Kjøbenhavn er det fornuftigviis umuligt, og i Kjøbenhavn er det ikke nyttigt. Det er allerede blevet sagt, at i de mindre Byer udenfor Kjøbenhavn kan enhver Kjøbmand paatage sig en eller anden Forretning, som han udfører i et større Omfang, medens de Andre handle i Detail; at bestemme, hvilken Forretning han skal drive i det Større, naar han kan begynde og naar han skal høre op, det er i det Hele at indskrænke en nyttig Handelsvirksomhed. Det er ikke alene besværende for de Personer, der skulle drive Handel, men ogsaa for Publikum, som staaer ligeoverfor, en skadelig Foranstaltning. Det er ikke en simpel Pengesag; dersom det var en simpel Beskatningsag, skulde jeg ikke spille mange Ord derpaa, men det er meget Mere, det er noget ganske Andet, og jeg holder mig fuldkommen overbeviist om, at der ikke kan være den mindste Vanskelighed ved at fordele Staten paa de Nye, der nedsatte sig, efter som man seer, at deres Forretninger faae et større eller mindre Omfang, og det paa en saadan Maade, at de 12000 Rd., der, som det heder, aarligt indkomme for Grossererbevillinger, fuldstændig blive indvundne. Siger man saa: de 12,000 Rd. indflyde i Statskassen, saa svarer jeg: saa kunne vi jo blot spare dem paa

Lønningsloven, saa have vi dem alligevel, og der er i det Hele adskillige Veie at spare dem paa. Forfaavidt en Sag angaaer Communens Kasse, maae vi være mere varlige med, hvad vi her gjøre, thi vi maae vide, at vi maae give Communerne Anledning til at indvinde Saameget, at de ikke lide Afgang i deres Indtægter. For Statens Vedkommende kunne vi derimod rolig gaae Sagen imøde, og naar den Sum, som indvindes ved denne Sondring mellem Grossererere og Kjøbmand, ikke er større end 12000 Rd., saa synes mig ikke, vi for den Sags Skyld burde lade en saa stor Ufuldkommenhed staae i Loven.

I § 14 staaer der: „Er der mellem Kjøbstaden og det Sted paa Landet, hvor Næringsbruget attraaes drevet, et Band af idetmindste $\frac{1}{4}$ Mills Brede, skal Forbudsbestemmelsen aldeles ikke gjælde“. Det kan gjerne være, at jeg selv tidligere har anseet denne Afstand for passende, men ved nøiere at overveie vore Forhold hertilands troer jeg, det er en for vidt gaaende Bestemmelse. Det er jo et af de mindre vigtige Punkter, men jeg troer dog, at det, naar der i det Hele er en Fordindelse ved Færgesart, er meget vanskeligt at nægte, at Band maa indtage den samme Plads som andre Afstande. Med Hensyn til Afstandsbestemmelsen synes mig, at hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) yttrede er fuldkommen rigtigt; vi kunne sætte Afstandene lidt kortere eller lidt længere, derpaa kommer det ikke an, men vi maae ikke lade dem være ubegrændsede i Tiden, vi maae sige: naar den eller den Tid er omme, hører denne Begrændsning op, og vi maae i selve Loven fastsætte det Tidspunkt,